

András László

Mélyen

Olyan mélyen aludtam,
mintha egy teljes óceán lenne fölöttem.
És úgy is ébredtem.

Bőség

Nézem a szomszéd
tornácon az öregembert. Kiültették
a napsütésbe. Ölébe ejtett
két kezére mered. Csak az ajka mozog.

Ég

Jobb kéz felől gyors felhők
haladnak a hegy fölött
és a lassú felhők alatt.
Szél hajtja őket, mi más.
Át-átragyog a kék. A nap.
Mintha ketten foltoznák az eget,
a nap a kéket, a szél a szürkés-fehéret.
Cibálják, tépik, hasítják a másikat.
Melyik a szakadás? Melyik a szövet?

A város és az eső

Az esőt a város
ha megkaparintja egyszer,
el nem engedné többé.

Burkolt felületén összegyűjti,
tartogatja, amíg lehet.
Más részét a felszín alá vezeti,
ahol elkeveredik másféle vizekkel.

Pocsolyák, zavaros csatorna-
mélyek őriznek belőle
valameddig valamit.

Az elmém aszálysújtotta város,
kétségbeesetten próbálom felidézni
az eső emlékét.

Farkas Ferenc: Mednyánszky 2018

